

DERVIŠ PTIČICA I SOKO-DOBROTVOR,

Razmišlja neki derviš o raju ...

Ali nad njime, u istome gaju,
Cvili na grani ostavljen ptić.

Propalo gniezdo, mrtva je mati,
Gladom i hladom mališ se pati,
Krilca ga gola ne mogu dić.

Dršće siročce, uda mu strepe,
Prvi će vjetrić da ga otepe,
Sviet je pod njime strahotan grob!

Golube sitni! Jadniče mali!
Derviš pod stablom Alaha hvali,
Ne vidi tvoju žalostnu kob!

Ali uto iznenada
Šušnula dva krila meka,

A dervišu ponad glave
Kliznu hitra sjenka neka — —
Soko! je tuj!

Vrisnu od straha golo sirotče,
Kano da vapi: — Pobožni otče,
Molitvu pusti, jecanje čuj!

Ali derviš svetim mirom
Ovu stvarcu prima:
— Na tom svijetu svaki stvorak
Svoju sudbu ima —

Kakova je čija sudba,
Tako mu i biva,
Ele, soko ovog ptića
Progutat će živa! —

Sveti čovo eto tako
Ptičju sudbu rieši lako —
Al se na to nešto zbilu,
Što ga čudom začudilo.

Dok je golo ptiče drhtalo od strave,
Dotle sivi soko — čuda velikoga —
Poče da ga hrani, a iz kljuna svoga:
Mekano i nježno poput majke prave.
I još dvaput, tripud sade soko s grane,

Da donese pticu okrepe i hrane —
A golišan, blažen, krilašcima trepti,
Otvoreni kljunić prima, guta, hlepti.

Lahor šapće: — Čudo! čudo!
Zadivljeno šušti gaj...
Samo derviš tankim smieškom
Prati čudni prizor taj:

— Nije ovo samo tako...
To su viši znaci s neba,
Ti pomози, mudrost sveta!
Odgonetat ovo treba! —
Zamисli se. Oči sklopi.
Gladi rukom bradu riedku,
Misli časak, pa uzkliknu:

— Riešio sam zagonetku!
Poruku mi Alah šalje:

— Nemoj, sinko, da se patiš dalje,
Da u selo silaziš po hranu,
Nego sjedni kao ptić na granu.
Liepo čekaj, da te ja poslužim,
Za tvoj akšam da ti se odužim, —
Gle, ja hranim ništetnoga ptića,
Golog ptića od dva, od tri dana,
Kolko više hraniti ću tebe,
Zaslužnoga, mudroga insana.

Pa moj derviš od tog časa
Niti makac sa svog mjesta.
Zabrinuto selo pita:
Kud to vriedni starac nesta?

A on, valaj, kako sio,
Tako sjedi i sve čeka,
Hoće li sa neba saći
Čudotvorna ptica neka,
Da ga pita, da ga hrani,
Kano ptičicu na grani.

Ali ništa!

Sve u gaju ko i prije,
Svatko vodi brigu svoju:
Sebi traže šturci hranu,
Sebi svoje pjesme poju.
A i djetlić, tuj i tamo,
Sebi kljuca bubu koju.

Čeka derviš dan, dva dana,
Čeka heftu, čeka drugu,
Ali tada, gladan, jadan,
Stade tužit svoju tugu:

— Alah, oj Alah! Što li je ovo?
Kad ćeš izkupit zadano slovo?

Grči se gladna utroba moja,
Čeka na tebe ptičica tvoja!

Al mramorkom šuti sve oko njega,
Sveta je strava pala nad gaj...
Tad dubravom tamnom zaječi s briegga:

— Gleda si čudo pred sobom na grani,
Gdje dobrotvor soko ptičicu hrani.
Pa od te dvie ptice, kako sam veliš,
Svakako jednom učinit se želiš!

I biraš bez straha ulogu svoju:
Hoćeš da glumiš ptičicu moju!

A ne bi li tebi ličilo više,
Da dobrotvor soko budeš, derviše?!
Da posvetiš svoju mantiju svetu,
Da otareš koju suzu po svietu!?